

Sıra Dışı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ocak 2020

Sözcüklerin vedasına düşüp de yolum, bol keseden sevdiğim zamanların dokusudur yazmaya durduğum her şiirin gövdesindeki delikler ve patavatsız yüreğimde saklı bitimsiz heyecandır elbet kurşun yediğim mavinin dokunulmazlığında bir hayalete dönen mevsimin de t/aşkın efkârı.

İçerlediğim karanlık elbet muhatabı yalnızlığın ve görünmezliğin de mucidi iken yanan kalemim ben beyhude bir yakarıyla döneniyorum girift yolların tinine dolan ay ışığına seriliyorum mütemadiyen ve yanıyor bedeni gölgelerin ki şerit değiştirdiğim bir ağaç kovuğunun sırtını sıvazlıyorum ve ölü gözlerinde şafağın sadece dikiyorum söküklerini geçmişin.

Marazi bir beyanat, söylem babında ısıklanan fukara ve yetim vecizelere yüklediğim sorumluluk.

Dalgalar adam boyu oysaki çölün uğultulu tebessümünde kilitli kalmış bir sandık elbet kükreyen göğün şakıyacak yaşlarına eşlik etsin diye tereddütsüz gözlerimi diktiğim yakamozlar... öylesine ikilem yüklü bir var oluş iniltisi ki bu az sonra kar yağacağına da eminim kış güneşinde sıvışan kar bulutlarının yakasına yapışıp acıları ve beni azat etmesini fısıldayıp da dumanlı başına...

Ölümlerden ölüm beğenmek ve seçimini yaptığım bir kuytuda unutulmuşluğum gerçi nadir düşüyor yolum bu pervasız izbelere lakin kendime telkin ettiğim kadar da huzurluyum ve külüstür bir arabada kilitli kalmış bir çocuk gibi en çok temiz havayı özlüyorum lakin cennetten firar etmiş bir bulutun eşliğinde ben de haykırırken özlemin yalın haliyle.

Fink atan gösterişli yalanlar ve aزیğa alınmış yalancı aşklar demek ki aşkın de beş halinden biri, kaçkın gözyaşlarında biriken nidalardan dokuduğum bir cennet köşesi ve başşehrinde misafır yüreklerin kölesi olmaya ant içiyorum sözcüklerin ve maruzatları dilliyor iç sesimin.

Pekişen bir kıvanç, dün yatırım yapıp da yarınlarda iflas edecek bir hisse senedi gibi kompartımanlarında bu yüreğin, diken üstünde yaşıyorum renk körü bir aşkın turkuaz çılgınlığında gövde gösterisi yaptığı sönmüş ferî gibi yıldızların gölgeli sığınaklarında şehrin, türediğim belki de gerçeğin ta kendisi bir o kadar kendimi tükettiğim bir aymazlıkla sözcük avına çıkmış bir şahin gibi ve kanatları yolunmuş bir tavuğun da son çırpınışları iken ne zamanki ölümü solusa sahibinin kollarında.

İhanet yüklenmiş evren ve insanlık ve tecelli eden sıra dışı acılar ne de olsa nankör ve illet bir teselli bu: acıların ve yalnızlığın dokunulmazlığında unutulmuş bir ateş gibi için için yanıp hala sönmeyi bekleyen ve de kış uykusundan uyanması da an meselesi iken ben hala yazın ılık kollarında serilmiş bir lahit gibi tasamla taşkın bir nehir yatağında kurtarılmayı bekleyen bir kazazede edasıyla dokunmaya çalışıyorum

insanların yüreklerine.

Ağırdan aldığım kaçınılmaz.

Ağır aksak ilerlerken azağı aldığım düşlerin her zerresinde şahit iken gerçekler ve omzumdaki melekler bir tebessüm daha armağan ediyorum geceye ve gündüze filan da ulaşma kaygım yok iken sonsuzluğun mealinde sırlar döşüyorum yankılı dağların dibinde yeşeren umut gibi kimi zaman taşan hezeyanların meraklı bakışlarında çoğalıyorum elbet öykündüğüm hiçliğin de şerh düştüğü bir taslaktır martaval yüklü gölgelerden çektiğimi de kendime saklarken.

Mavi bir düşün habercisi farkındalık kazanan karanlık ve İlahi sevginin de mazhar olduğu bir düş arası yalnızlık.

Satırlar kundaklanırken ve kanadı kırık martı ölürken...

Düşüncelerin solduğu karanlıkta mustarip olduğum kayıp yanımla...

Ve işte geldim kucağına yalnızlığın, düşkün kılavuzu yıldızların ve ben seyrüseferinde dillenmeyen duyguların, yardan da serden de vazgeçmediğim bir kapı aralığı.

Laneti giyinen düş gezginleri.

Yanık sesinde ölümün.

Bağdaş kurduğum her renkte saklı iken yarın ve meali ıssız sevdalar, kurmalı bebek gibi gelip giden sözcükler...

Baş koyduğum her satır.

Başvurduğum bir bilmece belki de aksayan ayaklarına tabi olduğum kader ve kedere yüklediğim intihar mektupları.

Ne vazgeçtiğim.

Ne teğet geçtiğim...

Belki de dünyanın en geçimsiz insanıyım.

Metazori olmayan sevgilerin de meali iken kardığım dünümde saklı ihanet elbette kehanet erbabı her

iyilik.

Müşkülümde sanrılar.

Mülkümde yokluk.

Mücevherlerin de şahı iken bir avuç toprak.

Sözcüklerden diktiğim kefenim ve teyakkuzda iken yüreğim elbet mimlenmiş gölgele kavgalıyım.

Sancağını kaybettim mutluluğun.

Aşkı parselleyen özleme de kenetlendi varlığım.

Kuvözünde yenilginin, parmak arası yalnızlığın da hüviyeti elbet denk düşer şiire.

Koyu gözlerinde acıların benden gayrı.

Kaybolan sesinde mutluluğun bir nebze de olsa edinseydim keşke yüreğimdeki çepere.

Kaybolduğumu saklı tuttum; sırları ise salıverdim.

Metanetin doz aşımı ile sürüklendim de.

Yeltendiğim hiçbir düşün de muadili değil gerçekler.

Saksağan kuşuna fevri öfkem ve sandık sandık özlem biriktirdim madem sandığımda.

Varlığım nasıl ki töhmet altında.

Sözcükler ölmeden de düşmesin asla yakamdan gerçi asla iki yakam da gelmeyecek bir araya tıpkı sevdalı İstanbul'un ithamları ile savrulduğum bir tanker yangınında Boğaza nazır tüm güzellikleri de dikmişken içimdeki mintana.

Ve susuyorum yüce Rabbim.

Kaderimle sırdaş yenilmişliğimle de sadece sana sığıyorum.

Affının telaşı ile erdiğim hiçlik mertebesinde mutluyum da kendimce acılarımla.

Sefasını sürmekse cefanın...

Ben kocaman bir yenilgiyim ve sadık olduğum kadar inancımınla yeter ki dokunulmaz olsun acılarım.